

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudkyň JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a Mgr. Barbory Berkové ve věci žalobce **Reasint reality s.r.o.** se sídlem Rožnov pod Radhoštěm, Sladské 399, v řízení zastoupeného Ing. J. R., daňovou poradkyní se sídlem R. p. R., B. 621, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** se sídlem Brno, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 27.9.2012 č.j. 14030/12-1303-700978, ve věci daně z přidané hodnoty,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou dne 29.11.2012 se žalobce domáhá přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 27.9.2012, č. j. 14030/12-1303-700978, jímž bylo rozhodnuto o zamítnutí odvolání žalobce a potvrzena napadená rozhodnutí Finančního úřadu v Rožnově pod Radhoštěm (dále jen „správce daně“) ze dne 24.2.2012, č.j. 14569/12/404921804717, 14585/12/404921804717, 14597/12/404921804717, 14600/12/404921804717, 14605/12/404921804717 - platební výměry, kterými byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 2. čtvrtletí 2008, 1. až 4. čtvrtletí 2009, v celkové výši 64.847 Kč a stanovena povinnost uhradit penále v celkové výši 12.967 Kč.

Žalobce uvádí, že předmětem sporu není posouzení oprávněnosti uplatnění odpočtů z přijatých zdanitelných plnění použitých k opravám nakoupených starších nemovitostí určených k prodeji, ale postup správce daně při vytýkacím řízení, místním šetření a daňové kontrole. Předmětný způsob postupu, na základě kterého žalobce uplatňoval odpočty DPH u oprav nemovitostí, byl ze strany správce daně již dvakrát prověřován s tím, že je takový postup správný, a platební výměr, který správce daně za 3. čtvrtletí 2008 vydal, byl totožný s daňovým přiznáním žalobce. Kromě toho se žalobci dostalo ve zprávě o výsledku vytýkacího řízení za 3. čtvrtletí 2008 sdělení, že právní úvaha správce daně byla ztotožněna s vyjádřením zástupce žalobce, a tudíž má žalobce nárok na odpočet DPH v plné výši. Z tohoto vyjádření žalobce mohl jen usoudit, že jím zvolený postup uplatnění odpočtů je správný a pokračoval v něm. Následně při daňové kontrole bylo žalobci sděleno, že ani v roce 2008 a ani v letech následujících nebyly vstupy s nárokem na odpočet DPH, protože se plně vázaly na výstupy osvobozené bez nároku na odpočet DPH, a poté vydal dodatečné platební výměry včetně zdaňovacího období 3. čtvrtletí roku 2008. V případě zdaňovacího období 3. čtvrtletí roku 2008 žalovaný rozhodl ve prospěch žalobce, s odůvodněním, že správce daně nezohlednil překážku rei iudicatae. V ostatních případech však platební výměry ponechal v platnosti, ačkoli se dle žalobce jedná o skutkově a právně totožné případy, proto i pro tyto případy platí překážka věci už jednou posouzené a jejich vydání je tak nezákonné. K tomu žalobce odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 16.9.2010 sp. zn. 30 Cdo 3823/2009, ze dne 30.5. 2006 sp. zn. 25 Cdo 1166/2006, ze dne 25. 10.2006 sp. zn. 28 Cdo 1633/2006, a ze dne 26.2.2008 sp. zn. 25 Cdo 15/2008, která se zabývají totožností předmětu řízení.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné a uvádí, že s ohledem na skutečný stav a platnou právní úpravu nemohl postupovat jinak. Co se týče žalobcovy námitky rei iudicatae, jedná se o žalobcovu právní konstrukci, která nemá oporu v platné právní úpravě. Vzhledem k tomu, že ve věci přiznání k DPH za 2. čtvrtletí 2008 a 1. až 4. čtvrtletí 2009 došlo k vyměření na základě podaných daňových přiznání, je možno na základě skutečností zjištěných při daňové kontrole daň doměřit a vydat dodatečné platební výměry, neboť neexistují pravomocná rozhodnutí ve věci.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že v listopadu 2008 bylo se žalobcem zahájeno vytýkací řízení podle ustanovení § 43 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, které se týkalo daňového přiznání žalobce za zdaňovací období 3. čtvrtletí 2008, kdy správce daně uznal nárok na odpočet daně v souladu s ustanovením § 72 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, dále jen „ZDPH“) za předpokladu, že nemovitost má být prodána a tudíž použita ke zdanitelnému plnění.

Dne 18.4.2011 byla správcem daně zahájena daňová kontrola žalobce, jejímž předmětem byla mj. daň z přidané hodnoty za jednotlivá čtvrtletní zdaňovací období, a to 2. až 4. čtvrtletí 2008 a 1. až 4. čtvrtletí roku 2009. Po jejím skončení byla správcem daně vyhotovena zpráva o daňové kontrole, projednaná dne 17.2. 2012, a následně dne 24.2.2012 vydal správce daně výše uvedené dodatečné platební výměry včetně dodatečného platebního výměru za 3. čtvrtletí roku 2008 z titulu neuznání uplatněných nároků na odpočet daně u přijatých zdanitelných plnění, použitých k uskutečnění plnění osvobozených od daně bez nároku na odpočet daně (podle § 75 odst. 1 ZDPH), proti kterým se žalobce odvolal,

když uváděl, že uplatňoval odpočty daně, neboť mu bylo správcem daně v předchozí době sděleno, že se jedná o správný postup.

Následně dne 27.9.2012 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, kterým dodatečné platební výměry s výjimkou dodatečného platebního výměru za zdaňovací období 3. čtvrtletí roku 2008 potvrdil. O odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru za zdaňovací období 3. čtvrtletí roku 2008 vydal žalovaný samostatné rozhodnutí, kdy tento dodatečný platební výměr zrušil s odůvodněním, že za zdaňovací období 3. čtvrtletí roku 2008 bylo již dříve provedeno vytýkácí řízení, po jehož ukončení byl za toto zdaňovací období vydán platební výměr, který byl při provádění nové daňové kontrole překážkou věci pravomocně rozhodnuté a bránil tím následnému a novému přezkoumání.

Krajský soud o věci již rozhodoval rozsudkem ze dne 23.6.2015 č.j. 22 Af 53/2013-47, ten však byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11.2015 č.j. 4 Afs 168/2015-26, www.nssoud.cz.

Krajský soud proto znovu přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Krajský soud konstatuje, že názor žalobce o dopadu překážky věci pravomocně rozhodnuté (res iudicata) v důsledku skutkové a právní totožnosti na všechna zdaňovací období, která byla předmětem daňové kontroly v roce 2011, je mylný.

Žalovaný postupoval správně, když z důvodu této překážky zrušil toliko dodatečný platební výměr za zdaňovací období 3. čtvrtletí roku 2008, neboť pouze v případě tohoto zdaňovacího období bylo v minulosti vedeno vytýkácí řízení, jehož výsledkem byl platební výměr, který odpovídal daňovému přiznání žalobce, a následně v roce 2011 bylo předmětem daňové kontroly opakovaně toto zdaňovací období, jehož výsledkem byl dodatečný platební výměr. Jak k těmto případům uvedl opakovaně Nejvyšší správní soud (např. v rozhodnutí ze dne 25.10.2007, č. j. 7 Afs 193/2006-79), *bylo-li již jednou na základě podkladů a posouzení pravomocně rozhodnuto o určitém konkrétním nároku na odpočet daně, pak nelze již jednou takto pravomocně přiznaný nárok negovat pouhým vydáním dodatečného platebního výměru, jakkoli by jeho vydání předcházela daňová kontrola. Takovým postupem dochází k porušení § 27 odst. 1 písm. e) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, neboť se jedná o překážku věci pravomocně rozhodnuté.*

V ostatních předmětných zdaňovacích obdobích však žádné vytýkácí řízení vedeno nebylo a správce daně tak mohl na základě daňové kontroly zahájené dne 18.4.2011 daň dodatečně vyměřit.

Žalovaný ve svém rozhodnutí uvádí, že je předně vázán zásadou zákonnosti a vzhledem ke skutečnosti, že podle ustanovení § 75 odst. 1 ZDPH nemá plátcе nárok na odpočet daně u přijatých zdanitelných plnění, která použil k uskutečnění plnění osvobozených od daně bez nároku na odpočet daně, a tudíž mu nezbylo než uplatněné odpočty neuznat a daň doměřit.

S tímto názorem se krajský soud ztotožňuje, avšak zabýval se též otázkou dodržení zásady legitimního očekávání legitimního očekávání (ustanovení § 8 odst. 2 daňového řádu).

V tomto směru Nejvyšší správní soud zavázal zdejší soud právním názorem, že v případě žalobkyně se nejednalo o ustálenou správní praxi správního orgánu, neboť správce daně akceptoval postup žalobkyně pouze v rámci vytykácího řízení týkajícího se zdaňovacího období 3. čtvrtletí roku 2008. Nejedná se tak o „*ustálenou, jednotnou a dlouhodobou činnost*“ správce daně (srov. usnesení zoršířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21.7.2009 č.j. 6 Ads 88/2006-132, Sb. NSS č. 1915/2009, www.nssoud.cz). V posuzované věci tento ve vztahu k žalobci ojedinělý (a navíc chybný) postup správce daně nepostačí k založení legitimního očekávání žalobkyně. (...) Penále jako příslušenství daně je obligatorní sankcí vznikající přímo ze zákona (...).

Tímto právním názorem je krajský soud podle § 110 odst. 4 s.ř.s. vázán, proto uzavírá, že zásada legitimního očekávání (§ 8 odst. 2 daňového řádu) nebyla v posuzovaném případě porušena.

Z uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalovanému podle obsahu spisu nevznikly v řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 11. ledna 2016

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu